

Förordning (1977:178) med vissa bestämmelser om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom

t.o.m. SFS 2018:1994SFS nr: 1977:178

Departement/myndighet: Justitiedepartementet BIRS

Utfärdad: 1977-04-14

Ändrad: t.o.m. SFS 2018:1994

Ändringsregister: SFSR (Regeringskansliet)

Källa: [Fulltext](#) (Regeringskansliet)

Innehåll:

- [Övergångsbestämmelser](#)

Verkställighet enligt den europeiska konventionen den 28 maj 1970 om brottmålsdoms internationella rättsverkningar (brottmålsdomskonventionen)

Inledande bestämmelser

1 § Påföljd som avses i 1 § första stycket lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom får med tillämpning av brottmålsdomskonventionen verkställas i Sverige enligt nämnda lag, om påföljden har dömts ut eller beslutats i någon av följande stater som har tillträtt konventionen: Albanien, Belgien, Bulgarien, Cypern, Danmark, Estland, Georgien, Island, Lettland, Litauen, Moldavien, Montenegro, Nederländerna, Norge, Rumänien, San Marino, Serbien, Slovenien, Spanien, Turkiet, Ukraina eller Österrike.

Verkställighet av påföljd som avses i 1 § andra stycket lagen om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom får, under de förutsättningar som anges i samma lag, med tillämpning av brottmålsdomskonventionen anföras åt en myndighet i någon av de stater som anges i första stycket. Förordning (2017:8).

2 § I förhållande till Danmark, Island och Norge gäller 1 § med de begränsningar som följer av 42 § lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom. Förordning (2002:177).

3 § Vad som sägs i denna förordning om påföljd gäller även i fråga om förverkande.

Verkställighet i Sverige

4 § Framställning om verkställighet i Sverige enligt 1 § första stycket skall vara åtföljd av avgörandet i original eller bestyrkt avskrift samt intyg om att avgörandet är verkställbart, om detta ej framgår av övriga handlingar i ärendet. Är framställningen och därvid fogade handlingar avfattade på annat språk än danska, norska eller svenska, skall de vara åtföljda av översättning till svenska eller engelska.

5 § Finner Riksåklagaren, sedan framställningen har överlämnats till honom, att hinder föreligger mot verkställighet här i landet på grund av framställningen, skall Riksåklagaren omedelbart med eget yttrande hänskjuta ärendet till regeringen.

6 § Riksåklagaren skall underrätta myndigheten i den främmande staten om åtgärd som han har vidtagit på grund av framställningen. Han skall också underrätta myndigheten när rättens avgörande i mål som avses i 9 § lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom har vunnit laga kraft eller när strafföreläggande som har utfärdats enligt 16 § första stycket nämnda lag har godkänts.

7 § I fråga om strafföreläggande som utfärdas av Riksåklagaren med stöd av 16 § första stycket lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom gäller 5-12 §§ strafföreläggandekungörelsen (1970:60) i tillämpliga delar.

8 § Vid delgivning av utevarodom enligt 20 § lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom skall den dömde underrättas om

1. att framställning om verkställighet av domen har gjorts i enlighet med nämnda lag,
2. att han kan anhängiggöra talan om omprövning av domen (opposition) antingen hos domstol i den stat som har meddelat domen eller hos svensk domstol,
3. vad han har att iakttaga vid opposition, och
4. rättsverkningarna av att opposition ej anföres inom föreskriven tid.

Ett exemplar av underrättelse som anges i första stycket skall ofördröjligen genom riksåklagarens försorg sändas till myndigheten i den främmande staten.

Verkställighet utomlands

9 § Framställning om verkställighet i främmande stat enligt 1 § andra stycket skall innehålla

1. de skäl som framställningen grundas på,
2. intyg om att påföljd som avses i framställningen får verkställas här i landet,
3. uppgift huruvida påföljd som avses i framställningen till någon del har verkställts, och
4. uppgift om den tidpunkt då verkställighet senast får ske.

Vid framställningen skall fogas bestyrkt avskrift av dom, godkänt strafföreläggande eller godkänt föreläggande av ordningsbot som avses med framställningen. Gäller framställningen verkställighet av frihetsberövande påföljd, bör även avskrift av tillgängliga handlingar rörande den dömdes personliga förhållanden bifogas.

10 § Begär myndighet i den främmande staten ytterligare upplysningar med anledning av framställningen, skall dessa lämnas av den myndighet som har gjort framställningen. Myndigheten skall för sådant ändamål, om det behövs, infordra brottmålsakten och sända bestyrkt avskrift av denna eller del därav till myndigheten i den främmande staten.

11 § Har upphävts genom förordning (1985:520).

12 § Fråga om verkställighet utomlands av böter eller förverkande enligt lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom prövas av Kronofogdemyndigheten.

Mot beslut av Kronofogdemyndigheten enligt den lagen föres talan hos regeringen genom besvär. Förordning (2006:756).

Verkställighet enligt konventionen den 21 mars 1983 om överförande av dömda personer (överförandekonventionen)

Inledande bestämmelser

13 § Frihetsberövande påföljd får med tillämpning av överförandekonventionen verkställas i Sverige enligt lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom, om påföljden har dömts ut eller beslutats av någon av följande stater som har tillträtt konventionen: Albanien, Amerikas förenta stater, Andorra, Armenien, Australien, Azerbajdzjan, Bahamas, Belgien, Bolivia, Bosnien och Hercegovina, Bulgarien, Chile, Costa Rica, Cypern, Danmark, Ecuador, Estland, Finland, Frankrike, Förenade kungariket och vissa områden för vilkas internationella förbindelser Förenade kungariket ansvarar, Georgien, Grekland, Honduras, Irland, Island, Israel, Italien, Japan, Kanada, Kroatien, Lettland, Liechtenstein, Litauen, Luxemburg, Makedonien, Malta, Mauritius, Mexiko, Moldavien, Mongoliet, Montenegro, Nederländerna, Norge, Panama, Polen, Portugal, Rumänien, Ryssland, San Marino, Schweiz, Serbien, Slovakien, Slovenien, Spanien, Sydkorea, Tjeckien, Tonga, Trinidad och Tobago, Turkiet, Tyskland, Ukraina, Ungern, Venezuela eller Österrike.

Under de förutsättningar som anges i lagen om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom får med tillämpning av överförandekonventionen verkställighet av fängelsestraff och överlämnande till rättspsykiatrisk vård som har dömts ut eller beslutats här i landet anförtros åt en myndighet i någon av de stater som anges i första stycket.

Förordning (2017:8).

14 § Den dömde skall skriftligen underrättas om beslut som rör överförande av verkställighet enligt överförandekonventionen.

Förordning (1985:520).

Verkställighet i Sverige

15 § Framställning från främmande stat om verkställighet i Sverige enligt 13 § första stycket skall göras skriftligen och åtföljas av en bestyrkt kopia av domen och av den lag denna grundas på, av ett bevis om att den dömde eller laglig ställföreträdare för honom

har samtyckt till att verkställigheten överförs till Sverige och av de övriga handlingar som är av betydelse för frågans bedömning. Är handlingarna avfattade på annat språk än danska, engelska, norska eller svenska, skall de åtföljas av en översättning till svenska eller engelska. Förordning (1985:520).

16 § Framställning från Sverige hos främmande stat om verkställighet här i landet enligt överförandekonventionen görs av Justitiedepartementet hos behörig myndighet i den främmande staten. Förordning (2000:713).

17 § Sker verkställighet i Sverige enligt överförandekonventionen, skall Kriminalvården underrätta behörig myndighet i den främmande staten när påföljden är till fullo verkställd. Underrättelse skall också lämnas, om den dömde har avvikit från kriminalvårdsanstalt innan påföljden har verkställts till fullo. Förordning (2005:994).

Verkställighet utomlands

18 § Om verkställigheten av ett fängelsestraff som har dömts ut här i landet, kan anförtros åt en myndighet i en annan stat enligt 13 § andra stycket, skall den dömde genom Kriminalvårdens försorg upplysas om detta och om innebörden av att verkställigheten överförs. Begär den dömde i ett sådant fall själv att verkställigheten överförs, skall Kriminalvården underrätta behörig myndighet i den främmande staten om detta.

Därvid skall anges den dömdes födelsetid, födelseort och hemvist, brottens beskaffenhet samt påföljdens art och längd.

Första stycket skall också tillämpas på överlämnande till rättspsykiatrisk vård som har beslutats här i landet. Vad som där sägs om Kriminalvården skall dock i sådana fall i stället gälla chefsöverläkaren vid den enhet där den dömde vårdas. Begär den dömde i ett sådant fall själv att verkställigheten överförs, skall chefsöverläkaren underrätta Socialstyrelsen som skall svara för att behörig myndighet i den främmande staten underrättas. Förordning (2005:994).

19 § En förklaring rörande samtycke som avses i 25 a § första stycket 2 lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom ska avges inför chefen för den kriminalvårdsanstalt eller det häkte där den dömde förvaras eller inför någon annan tjänsteman som förordnats att ta emot en sådan förklaring eller inför Polismyndigheten, om påföljden är fängelse. I fråga om överlämnande till rättspsykiatrisk vård ska förklaringen avges inför chefsöverläkaren eller någon annan läkare vid den enhet där den dömde vårdas.

Den som tar emot förklaringen ska förvissa sig om att den dömde har avgett förklaringen med full vetskap om dess innebörd. Anteckning om förklaringen ska göras i protokoll eller dokumenteras på annat lämpligt sätt. Förordning (2014:1126).

20 § En framställning från en främmande stat om att verkställighet av en svensk dom skall anordnas i den staten ges in till Justitiedepartementet som skall vidarebefordra den till Kriminalvården eller, i fråga om verkställighet av överlämnande till

rättspsykiatrisk vård, till Socialstyrelsen.
Förordning (2000:713).

Verkställighet enligt den 18 december 1997 dagtecknade tilläggsprotokollet till överförandekonventionen (tilläggsprotokollet)

20 a § Frihetsberövande påföljd får med tillämpning av tilläggsprotokollet verkställas i Sverige eller utomlands enligt lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom om påföljden har dömts ut eller beslutats här i landet eller av en stat som tillträtt eller anslutit sig till tilläggsprotokollet.

Vid överförande av verkställighet gäller bestämmelserna i 14 och 17 §§.

Följande stater har tillträtt tilläggsprotokollet: Belgien, Bulgarien, Cypern, Danmark, Estland, Finland, Frankrike, Förenade kungariket, Georgien, Grekland, Irland, Island, Kroatien, Lettland, Liechtenstein, Litauen, Luxemburg, Makedonien, Malta, Moldavien, Montenegro, Nederländerna, Norge, Polen, Rumänien, Ryssland, San Marino, Schweiz, Serbien, Slovenien, Tjeckien, Turkiet, Tyskland, Ukraina, Ungern och Österrike.
Förordning (2017:8).

20 b § Vid en framställning om verkställighet i Sverige enligt 20 a § gäller 15 § utom att ett bevis om att den dömda eller laglig ställföreträdare för honom har samtyckt till att verkställigheten överförs till Sverige behöver bifogas framställningen.

Skall verkställighet i Sverige ske med stöd av 25 b § 2 lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom skall framställningen åtföljas av en förklaring innehållande den dömdes yttrande om det begärda överförandet av honom eller henne och en kopia av domen eller beslutet om utvisning eller avvísning eller om någon annan åtgärd som har till följd att den dömda inte får vistas i den stat där domen meddelats efter det att han försatts på fri fot.
Förordning (2002:177).

20 c § En begäran om tvångsåtgärd enligt 25 c och 25 d §§ lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom skall åtföljas av uppgift om den dömdes födelsetid, födelseort och hemvist, brottets beskaffenhet samt påföljdens art och längd. Förordning (2000:713).

20 d § Om en begäran enligt 20 c § görs direkt till Justitiedepartementet skall den överlämnas till Riksåklagaren.

Justitiedepartementet skall hållas underrättad om de åtgärder som vidtas med stöd av 25 c-25 e §§ lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom. Förordning (2000:713).

20 e § Vid en framställning om att verkställighet av ett fängelsestraff eller överlämnande till rättspsykiatrisk vård skall anförtros myndighet i en annan stat tillämpas 20 b §. Ett yttrande enligt 20 b § andra stycket skall avges inför en sådan person och dokumenteras på sätt som anges i 19 §.

En begäran om tvångsåtgärd utomlands skall åtföljas av de uppgifter som anges i 20 c §. Förordning (2000:713).

Verkställighet enligt konventionen den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenavtalet den 14 juni 1985 (Schengenkonventionen)

20 f § Frihetsberövande påföljd får med tillämpning av artikel 67-69 i Schengenkonventionen verkställas i Sverige eller utomlands enligt lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom, om påföljden har dömts ut eller beslutats här i landet eller av någon av följande stater som är bundna av dessa artiklar i Schengenkonventionen: Belgien, Bulgarien, Cypern, Danmark, Estland, Finland, Frankrike, Förenade kungariket, Grekland, Irland, Island, Italien, Kroatien, Lettland, Litauen, Luxemburg, Malta, Nederländerna, Norge, Polen, Portugal, Rumänien, Schweiz, Slovakien, Slovenien, Spanien, Tjeckien, Tyskland, Ungern och Österrike. Förordning (2017:8).

20 g § Vid överförande av verkställighet enligt 20 f § tillämpas bestämmelserna i 14 och 17 §§, 20 b § första stycket, 20 c-20 e §§. Förordning (2000:713).

Verkställighet enligt lagar om samarbete med internationella brottmålsribunaler och Specialdomstolen för Sierra Leone

20 h § Om verkställighet av fängelsestraff sker i Sverige enligt lagen (1994:569) om Sveriges samarbete med de internationella tribunalerna för brott mot internationell humanitär rätt eller enligt lagen (2006:615) om samarbete med Specialdomstolen för Sierra Leone, tillämpas i fråga om underrättelser 17 § i denna förordning. Underrättelse skall dock lämnas två månader innan påföljden är till fullo verkställd. Underrättelse skall också lämnas om den dömde har avlidit under verkställighetstiden. Förordning (2007:140).

Verkställighet enligt andra överenskommelser

21 § Frihetsberövande påföljd får med tillämpning av följande överenskommelser verkställas i Sverige enligt lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom, om påföljden har dömts ut eller beslutats i den andra staten:

1. Överenskommelsen den 15 mars 2002 mellan Sverige och Kuba om verkställighet av straffrättsliga påföljder,
2. Överenskommelsen den 26 september 1989 mellan Sverige och Thailand om verkställighet av straffrättsliga påföljder.

Verkställighet av fängelsestraff som har dömts ut här i landet får med tillämpning av dessa överenskommelser anförtros åt myndighet i den andra staten enligt föreskrifterna i lagen om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom.

I fall som avses i första och andra styckena har föreskrifterna i 34 a och 35-41 §§ lagen om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom samt

föreskrifterna i 14-20 §§ denna förordning motsvarande tillämpning. Förordning (2002:177).

21 a § Förverkande av utbyte av brott får med tillämpning av överenskommelsen den 14 december 1989 mellan Sverige och Storbritannien och Nordirland om tvångsåtgärder och förverkande avseende vinning av brott verkställas i Sverige enligt föreskrifterna i lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom, om förverkandet har beslutats i Storbritannien och Nordirland.

Verkställighet av sådant förverkande av utbyte av brott som har beslutats av svensk domstol får med tillämpning av överenskommelsen anförtros myndighet i Storbritannien och Nordirland enligt föreskrifterna i lagen om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom.

I fall som avses i första och andra styckena har föreskrifterna i 5 § första stycket och andra stycket 1, 2 och 4-7 samt 6-11, 14-16, 18, 24 och 35-39 §§ lagen om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom samt föreskrifterna i 4-7, 9, 10 och 12 §§ denna förordning motsvarande tillämpning. Utöver föreskrifterna i 4 och 9 §§ denna förordning gäller att en framställning skall innehålla uppgift om den egendom som kan tas i anspråk för verkställighet eller det belopp som framställningen avser. Upplysningar om den uppgivna egendomens anknytning till den dömda och i förekommande fall vilka intressen andra än den dömda kan ha i egendomen skall också lämnas. (Förordning 1990:901).

21 b § Med tillämpning av Förenta nationernas konvention den 20 december 1988 mot olaglig hantering av narkotika och psykotropa ämnen (narkotikabrottskonventionen) får förverkande som avses i artikel 5, punkt 1 i konventionen verkställas i Sverige enligt föreskrifterna i lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom, om förverkandet har beslutats i någon av de stater som har tillträtt konventionen och som anges i bilaga 1 till denna förordning.

Om svensk domstol har beslutat om förverkande som avses i artikel 5, punkt 1 i narkotikabrottskonventionen får verkställighet av förverkandet anförtros åt myndighet i någon av de angivna staterna enligt föreskrifterna i lagen om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom.

I de fall som avses i första och andra styckena tillämpas föreskrifterna i 5 § första stycket och andra stycket 1, 2 och 4-7 samt 6-11, 14-16, 18, 24 och 35-39 §§ lagen om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom samt föreskrifterna i 4-7, 9, 10 och 12 §§ i denna förordning. Utöver föreskrifterna i 4 och 9 §§ i denna förordning gäller att en framställning ska innehålla uppgift om den egendom som kan tas i anspråk för verkställighet eller det belopp som framställningen avser. Upplysningar ska också lämnas om den uppgivna egendomens anknytning till den dömda och i förekommande fall vilka intressen andra än den dömda kan ha i egendomen. Förordning (2008:75).

21 c § Med tillämpning av Europarådets konvention den 8 november 1990 om penningtvätt, efterforskning, beslag och förverkande av vinning av brott eller

Europarådets konvention den 16 maj 2005 om penningtvätt, efterforskning, beslag och förverkande av vinning av brott och om finansiering av terrorism får förverkande på grund av brott verkställas i Sverige enligt föreskrifterna i lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom, om förverkandet har beslutats i en stat som har tillträtt någon av konventionerna och som anges i bilaga 2 eller 2 a till denna förordning.

Om svensk domstol har beslutat om förverkande på grund av brott, får verkställigheten anförtros åt myndighet i någon av de angivna staterna enligt föreskrifterna i lagen om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom.

I de fall som avses i första och andra styckena tillämpas föreskrifterna i 5 § första stycket och andra stycket 1, 2 och 4-7, 6 § första stycket 1, såvitt avser politiskt brott, och 8 samt 7-11, 14-16, 18, 24 och 35-39 §§ lagen om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom samt föreskrifterna i 4-7, 9, 10 och 12 §§ i denna förordning. Utöver föreskrifterna i 4 och 9 §§ i denna förordning gäller att en framställning ska innehålla uppgift om den egendom som kan tas i anspråk för verkställighet eller det belopp som framställningen avser. Upplysningar ska också lämnas om den uppgivna egendomens anknytning till den dömde och i förekommande fall vilka intressen andra än den dömde kan ha i egendomen.

I en framställning om verkställighet till en främmande stat ska det anges att frihetsberövande inte får äga rum på grund av framställningen. Förordning (2014:315).

21 d § Med tillämpning av avtalet mellan Sverige och Australien den 18 december 1998 om inbördes rättshjälp i brottmål får förverkande på grund av brott verkställas i Sverige enligt föreskrifterna i lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom.

Om en svensk domstol har beslutat om förverkande på grund av brott, får verkställigheten anförtros åt en myndighet i Australien enligt föreskrifterna i nämnda lag.

I fall som avses i första och andra styckena har 5 § första stycket och andra stycket 1, 2 och 4-7 samt 6-11, 14-16, 18, 24 och 35-39 §§ nämnda lag samt 4-7, 9, 10 och 12 §§ denna förordning motsvarande tillämpning. Utöver det som gäller enligt 4 och 9 §§ denna förordning gäller att en framställning skall innehålla uppgift om på vilken grund den ansökande staten finner anledning att tro att egendom som kan tas i anspråk för verkställighet finns i den andra staten. Förordning (2001:781).

21 e § Med tillämpning av avtalet mellan Sverige och Kanada den 15 februari 2000 om inbördes rättshjälp i brottmål får förverkande på grund av brott verkställas i Sverige enligt föreskrifterna i lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom.

Om en svensk domstol har beslutat om förverkande på grund av brott, får verkställigheten anförtros åt en myndighet i Kanada enligt föreskrifterna i nämnda lag.

I fall som avses i första och andra styckena har 5 § första stycket och andra stycket 1, 2 och 4-7 samt 6-11, 14-16, 18, 24 och 35-39 §§ nämnda lag samt 4-7, 9, 10 och 12 §§ denna förordning motsvarande tillämpning. Utöver det som gäller enligt 4 och 9 §§ denna förordning gäller att en framställning i den utsträckning det är möjligt skall innehålla uppgifter om den egendom som kan tas i anspråk för verkställighet, var egendomen finns och dess anknytning till den person mot vilken förverkandetalan riktats. Förordning (2001:781).

21 f § Med tillämpning av Förenta nationernas konvention den 15 november 2000 mot gränsöverskridande organiserad brottslighet (Palermokonventionen) får förverkande som avses i artikel 12, punkt 1 i konventionen verkställas i Sverige enligt föreskrifterna i lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom, om förverkandet har beslutats i någon av de stater som har tillträtt konventionen och som anges i bilaga 3 till denna förordning.

Om svensk domstol har beslutat om förverkande som avses i artikel 12, punkt 1 i Palermokonventionen får verkställighet av förverkandet anförtros åt en myndighet i någon av de angivna staterna enligt föreskrifterna i lagen om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom.

I de fall som avses i första och andra styckena tillämpas föreskrifterna i 5 § första stycket och andra stycket 1, 2 och 4-7 samt 6-11, 14-16, 18, 24 och 35-39 §§ lagen om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom samt föreskrifterna i 4-7, 9, 10 och 12 §§ i denna förordning. Utöver föreskrifterna i 4 och 9 §§ i denna förordning gäller att en framställning skall innehålla uppgift om den egendom som kan tas i anspråk för verkställighet eller det belopp som framställningen avser. Upplysningar skall också lämnas om den uppgivna egendomens anknytning till den dömde och i förekommande fall vilka intressen andra än den dömde kan ha i egendomen. Förordning (2006:1129).

21 g § Vad som sägs i 21 f § gäller också verkställighet av förverkande med anledning av brott som avses i tilläggsprotokollet den 15 november 2000 om förebyggande, bekämpande och bestraffande av handel med människor, särskilt kvinnor och barn, till Förenta nationernas konvention den 15 november 2000 mot gränsöverskridande organiserad brottslighet (Palermokonventionen). Detta gäller dock bara i förhållande till de stater som har tillträtt tilläggsprotokollet och som anges i bilaga 4 till denna förordning.

Vad som sägs i 21 f § gäller också verkställighet av förverkande med anledning av brott som avses i tilläggsprotokollet den 15 november 2000 mot människosmuggling land-, luft- och sjövägen, till Palermokonventionen. Detta gäller dock bara i förhållande till de stater som har tillträtt tilläggsprotokollet och som anges i bilaga 5 till denna förordning. Förordning (2006:1129).

Vissa gemensamma bestämmelser

21 h § Med tillämpning av Förenta nationernas konvention den 31 oktober 2003 mot korruption (korruptionskonventionen) får förverkande som avses i artikel 31, punkt 1 i konventionen verkställas i Sverige enligt föreskrifterna i lagen (1972:260) om

internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom, om förverkandet har beslutats i någon av de stater som har tillträtt konventionen och som anges i bilaga 6 till denna förordning.

Om svensk domstol har beslutat om förverkande som avses i artikel 31, punkt 1 i korruptionskonventionen får verkställighet av förverkandet anförtros åt en myndighet i någon av de angivna staterna enligt föreskrifterna i lagen om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom.

I de fall som avses i första och andra styckena tillämpas föreskrifterna i 5 § första stycket och andra stycket 1, 2 och 4-7 samt 6-11, 14-16, 18, 24 och 35-39 §§ lagen om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom samt föreskrifterna i 4-7, 9, 10 och 12 §§ i denna förordning. Utöver föreskrifterna i 4 och 9 §§ i denna förordning gäller att en framställning ska innehålla uppgift om den egendom som kan tas i anspråk för verkställighet eller det belopp som framställningen avser. Upplysningar ska också lämnas om den uppgivna egendomens anknytning till den dömde och i förekommande fall vilka intressen andra än den dömde kan ha i egendomen. Förordning (2009:299).

21 i § Med tillämpning av avtalet mellan Europeiska unionen och Japan den 15 december 2009 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål får förverkande på grund av brott verkställas i Sverige enligt föreskrifterna i lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom.

Om en svensk domstol har beslutat om förverkande på grund av brott, får verkställigheten anförtros åt en myndighet i Japan enligt föreskrifterna i lagen om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom.

I fall som avses i första och andra styckena tillämpas föreskrifterna i 5 § första stycket och andra stycket 1, 2, 4-6 och 7, såvitt avser dom meddelad i en medlemsstat i Europeiska unionen eller Japan, 6-11, 14-16, 18, 24 och 35-39 §§ nämnda lag samt 4-7, 9, 10 och 12 §§ i denna förordning. Utöver föreskrifterna i 4 och 9 §§ i denna förordning gäller att en framställning i den utsträckning det är möjligt ska innehålla uppgifter om den egendom som kan tas i anspråk för verkställighet, var egendomen finns och vem som har den i sin ägo. Förordning (2011:106).

21 j § Med tillämpning av avtalet mellan Sverige och Folkrepubliken Kinas särskilda administrativa region Hongkong den 28 november 2013 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål får förverkande på grund av brott verkställas i Sverige enligt föreskrifterna i lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom.

Om en svensk domstol har beslutat om förverkande på grund av brott, får verkställigheten anförtros åt en myndighet i Folkrepubliken Kinas särskilda administrativa region Hongkong enligt föreskrifterna i lagen om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom.

I fall som avses i första och andra styckena tillämpas föreskrifterna i 5 § första stycket och andra stycket 1, 2 och 4-7 samt 6-11, 14-16, 18, 24 och 35-39 §§ i samma lag samt

4-7, 9, 10 och 12 §§ i denna förordning. Utöver föreskrifterna i 4 och 9 §§ i denna förordning gäller att en framställning ska innehålla uppgift om på vilken grund den ansökande staten finner anledning att tro att egendom som kan tas i anspråk för verkställighet finns i den andra staten. I den utsträckning det är möjligt ska framställningen också innehålla en beskrivning av egendomen i fråga. Förordning (2018:1994).

22 § Socialstyrelsen ska underrätta Kriminalvården när en dom om överlämnande till rättspsykiatrisk vård ska verkställas utomlands eller när en motsvarande påföljd som har meddelats utomlands ska verkställas i Sverige. Förordning (2017:149).

23 § Riksåklagaren får förordna allmän åklagare att fullgöra uppgift, som enligt lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom eller denna förordning skall utföras av Riksåklagaren och som avser

1. ansökan och utförande av talan hos domstol,
2. utfärdande av strafföreläggande,
3. underrättelse eller annat meddelande till myndighet i främmande stat, eller
4. en begäran om tvångsåtgärd enligt 20 c §.

Förordning (2001:858).

24 § Underrättelse eller annat meddelande, som enligt denna förordning skall sändas till myndighet i främmande stat, överlämnas till Justitiedepartementet, som vidarebefordrar handlingen till behörig myndighet i den främmande staten. Översättning av sådan handling ombesörjes i den mån det behövs av Justitiedepartementet. Förordning (2000:713).

25 § Har stat som anges i denna förordning ställt upp förbehåll för verkställighet av påföljd eller förverkande som avses i 1 § lagen (1972:260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom skall motsvarande förbehåll tillämpas i förhållande till den staten. Förordning (2002:177).

Övergångsbestämmelser

1985:520

Denna förordning träder i kraft, i förhållande till Canada den 1 september 1985, i förhållande till Storbritannien och Nordirland den 1 augusti 1985, och i övrigt den 1 juli 1985.

1987:1280

Denna förordning träder i kraft, såvitt avser Nederländerna och Turkiet den 1 januari 1988 och i övrigt den 1 februari 1988.

1988:82

Denna förordning träder i kraft, såvitt avser Grekland den 1 april 1988 och såvitt avser Schweiz den 1 maj 1988.

Bilaga 1

Länder som avses i 21 b §

(Förenta nationernas konvention den 20 december 1988 mot olaglig hantering av narkotika och psykotropa ämnen)

Afghanistan, Albanien, Algeriet, Amerikas förenta stater, Andorra, Angola, Antigua och Barbuda, Argentina, Armenien, Australien, Azerbajdzjan, Bahamas, Bahrain, Bangladesh, Barbados, Belgien, Belize, Benin, Bhutan, Bolivia, Bosnien och Hercegovina, Botswana, Brasilien, Brunei, Bulgarien, Burkina Faso, Burundi, Centralafrikanska republiken, Chile, Colombia, Cooköarna, Costa Rica, Cypern, Danmark, Demokratiska republiken Kongo, Djibouti, Dominica, Dominikanska republiken, Ecuador, Egypten, El Salvador, Elfenbenskusten, Eritrea, Estland, Etiopien, Fiji, Filippinerna, Finland, Frankrike, Förenade Arabemiraten, Förenade kungariket, Gabon, Gambia, Georgien, Ghana, Grekland, Grenada, Guatemala, Guinea, Guinea-Bissau, Guyana, Haiti, Heliga Stolen, Honduras, Indien, Indonesien, Irak, Iran, Irland, Island, Israel, Italien, Jamaica, Japan, Jemen, Jordanien, Kambodja, Kamerun, Kanada, Kap Verde, Kazakstan, Kenya, Kina, Kirgizistan, Komorerna, Kongo, Kroatien, Kuba, Kuwait, Laos, Lesotho, Lettland, Libanon, Liberia, Libyen, Liechtenstein, Litauen, Luxemburg, Madagaskar, Makedonien, Malawi, Malaysia, Maldiverna, Mali, Malta, Marocko, Marshallöarna, Mauretanien, Mauritius, Mexiko, Mikronesien, Moçambique, Moldavien, Monaco, Mongoliet, Montenegro, Myanmar, Namibia, Nauru, Nederländerna, Nepal, Nicaragua, Niger, Nigeria, Niue, Nordkorea, Norge, Nya Zeeland, Oman, Pakistan, Panama, Paraguay, Peru, Polen, Portugal, Qatar, Rumänien, Rwanda, Ryssland, Saint Kitts och Nevis, Saint Lucia, Saint Vincent och Grenadinerna, Samoa, San Marino, São Tomé och Príncipe, Saudiarabien, Schweiz, Senegal, Serbien, Seychellerna, Sierra Leone, Singapore, Slovakien, Slovenien, Spanien, Sri Lanka, Sudan, Surinam, Swaziland, Sydafrika, Sydkorea, Syrien, Tadzjikistan, Tanzania, Tchad, Thailand, Tjeckien, Togo, Tonga, Trinidad och Tobago, Tunisien, Turkiet, Turkmenistan, Tyskland, Uganda, Ukraina, Ungern, Uruguay, Uzbekistan, Vanuatu, Venezuela, Vietnam, Vitryssland, Zambia, Zimbabwe, Österrike och Östtimor.

Förordning (2017:8).

Bilaga 2

Länder som avses i 21 c §

(Europarådets konvention den 8 november 1990 om penningtvätt, efterforskning, beslag och förverkande av vinning av brott)

Albanien, Andorra, Armenien, Australien, Azerbajdzjan, Belgien, Bosnien och Hercegovina, Bulgarien, Cypern, Danmark, Estland, Finland, Frankrike, Förenade kungariket, Georgien, Grekland, Irland, Island, Italien, Kazakstan, Kroatien, Lettland, Liechtenstein, Litauen, Luxemburg, Makedonien, Malta, Moldavien, Monaco, Montenegro, Nederländerna, Norge, Polen, Portugal, Rumänien, Ryssland, San Marino,

Schweiz, Serbien, Slovakien, Slovenien, Spanien, Tjeckien, Turkiet, Tyskland, Ukraina, Ungern och Österrike. Förordning (2017:8).

Bilaga 2 a

Länder som avses i 21 c §

(Europarådets konvention den 16 maj 2005 om penningtvätt, efterforskning, beslag och förverkande av vinning av brott och om finansiering av terrorism)

Albanien, Armenien, Belgien, Bosnien och Hercegovina, Bulgarien, Cypern, Frankrike, Förenade kungariket, Georgien, Kroatien, Lettland, Makedonien, Malta, Moldavien, Montenegro, Nederländerna, Polen, Portugal, Rumänien, San Marino, Serbien, Slovakien, Slovenien, Spanien, Turkiet, Ukraina och Ungern. Förordning (2017:8).

Bilaga 3

Länder som avses i 21 f §

(Förenta nationernas konvention den 15 november 2000 mot gränsöverskridande organiserad brottslighet)

Afghanistan, Albanien, Algeriet, Amerikas förenta stater, Andorra, Angola, Antigua och Barbuda, Argentina, Armenien, Australien, Azerbajdzjan, Bahamas, Bahrain, Bangladesh, Barbados, Belgien, Belize, Benin, Bolivia, Bosnien och Hercegovina, Botswana, Brasilien, Brunei, Bulgarien, Burkina Faso, Burundi, Centralafrikanska republiken, Chile, Colombia, Cooköarna, Costa Rica, Cypern, Danmark, Demokratiska republiken Kongo, Djibouti, Dominica, Dominikanska republiken, Ecuador, Egypten, Ekvatorialguinea, El Salvador, Elfenbenskusten, Eritrea, Estland, Etiopien, Filippinerna, Finland, Frankrike, Förenade Arabemiraten, Förenade kungariket, Gabon, Gambia, Georgien, Ghana, Grekland, Grenada, Guatemala, Guinea, Guinea-Bissau, Guyana, Haiti, Heliga Stolen, Honduras, Indien, Indonesien, Irak, Irland, Island, Israel, Italien, Jamaica, Jemen, Jordanien, Kambodja, Kamerun, Kanada, Kap Verde, Kazakstan, Kenya, Kina, Kirgizistan, Kiribati, Komorerna, Kroatien, Kuba, Kuwait, Laos, Lesotho, Lettland, Libanon, Liberia, Libyen, Liechtenstein, Litauen, Luxemburg, Madagaskar, Makedonien, Malawi, Malaysia, Maldiverna, Mali, Malta, Marocko, Marshallöarna, Mauretanien, Mauritius, Mexiko, Mikronesien, Moldavien, Monaco, Moçambique, Mongoliet, Montenegro, Myanmar, Namibia, Nauru, Nederländerna, Nepal, Nicaragua, Niger, Nigeria, Niue, Nordkorea, Norge, Nya Zeeland, Oman, Pakistan, Palestina, Panama, Paraguay, Peru, Polen, Portugal, Qatar, Rumänien, Rwanda, Ryssland, Saint Kitts och Nevis, Saint Lucia, Saint Vincent och Grenadinerna, Samoa, San Marino, São Tomé och Príncipe, Saudiarabien, Schweiz, Senegal, Serbien, Seychellerna, Sierra Leone, Singapore, Slovakien, Slovenien, Spanien, Sri Lanka, Sudan, Surinam, Swaziland, Sydafrika, Sydkorea, Syrien, Tadzjikistan, Tanzania, Tchad, Thailand, Tjeckien, Togo, Tonga, Trinidad och Tobago, Tunisien, Turkiet, Turkmenistan, Tyskland, Uganda, Ukraina, Ungern, Uruguay, Uzbekistan, Vanuatu, Venezuela, Vietnam, Vitryssland, Zambia, Zimbabwe, Österrike och Östtimor. Förordning (2017:8).

Bilaga 4

Länder som avses i 21 g § första stycket

(Tilläggsprotokollet den 15 november 2000 om förebyggande, bekämpande och bestraffande av handel med människor, särskilt kvinnor och barn, till Förenta nationernas konvention den 15 november 2000 mot gränsöverskridande organiserad brottslighet)

Afghanistan, Albanien, Algeriet, Amerikas förenta stater, Angola, Antigua och Barbuda, Argentina, Armenien, Australien, Azerbajdzjan, Bahamas, Bahrain, Barbados, Belgien, Belize, Benin, Bolivia, Bosnien och Hercegovina, Botswana, Brasilien, Bulgarien, Burkina Faso, Burundi, Centralafrikanska republiken, Chile, Colombia, Costa Rica, Cypern, Danmark, Demokratiska republiken Kongo, Djibouti, Dominica, Dominikanska republiken, Ecuador, Egypten, Ekvatorialguinea, El Salvador, Elfenbenskusten, Eritrea, Estland, Etiopien, Filippinerna, Finland, Frankrike, Förenade Arabemiraten, Förenade kungariket, Gabon, Gambia, Georgien, Ghana, Grekland, Grenada, Guatemala, Guinea, Guinea-Bissau, Guyana, Haiti, Honduras, Indien, Indonesien, Irak, Irland, Island, Israel, Italien, Jamaica, Jordanien, Kambodja, Kamerun, Kanada, Kap Verde, Kazakstan, Kenya, Kina, Kirgizistan, Kiribati, Kroatien, Kuba, Kuwait, Laos, Lesotho, Lettland, Libanon, Liberia, Libyen, Liechtenstein, Litauen, Luxemburg, Madagaskar, Makedonien, Malawi, Malaysia, Maldiverna, Mali, Malta, Marocko, Mauretanien, Mauritius, Mexiko, Mikronesien, Moçambique, Moldavien, Monaco, Mongoliet, Montenegro, Myanmar, Namibia, Nauru, Nederländerna, Nicaragua, Niger, Nigeria, Norge, Nya Zeeland, Oman, Panama, Paraguay, Peru, Polen, Portugal, Qatar, Rumänien, Rwanda, Ryssland, Saint Kitts och Nevis, Saint Lucia, Saint Vincent och Grenadinerna, San Marino, São Tomé och Príncipe, Saudiarabien, Schweiz, Senegal, Serbien, Seychellerna, Sierra Leone, Singapore, Slovakien, Slovenien, Spanien, Sri Lanka, Sudan, Surinam, Swaziland, Sydafrika, Sydkorea, Syrien, Tadzjikistan, Tanzania, Tchad, Thailand, Tjeckien, Togo, Trinidad och Tobago, Tunisien, Turkiet, Turkmenistan, Tyskland, Ukraina, Ungern, Uruguay, Uzbekistan, Venezuela, Vietnam, Vitryssland, Zambia, Zimbabwe, Österrike och Östtimor. Förordning (2017:8).

Bilaga 5

Länder som avses i 21 g § andra stycket

(Tilläggsprotokollet den 15 november 2000 mot människosmuggling land-, luft- och sjövägen, till Förenta nationernas konvention den 15 november 2000 mot gränsöverskridande organiserad brottslighet)

Albanien, Algeriet, Amerikas förenta stater, Angola, Antigua och Barbuda, Argentina, Armenien, Australien, Azerbajdzjan, Bahamas, Bahrain, Barbados, Belgien, Belize, Benin, Bosnien och Hercegovina, Botswana, Brasilien, Bulgarien, Burkina Faso, Burundi, Centralafrikanska republiken, Chile, Costa Rica, Cypern, Danmark, Demokratiska republiken Kongo, Djibouti, Dominica, Dominikanska republiken, Ecuador, Egypten, El Salvador, Estland, Etiopien, Filippinerna, Finland, Frankrike, Förenade kungariket, Gambia, Georgien, Ghana, Grekland, Grenada, Guatemala, Guinea, Guyana, Haiti, Honduras, Indien, Indonesien, Irak, Italien, Jamaica, Kambodja, Kamerun, Kanada, Kap

Verde, Kazakstan, Kenya, Kirgizistan, Kiribati, Kroatien, Kuba, Kuwait, Laos, Lesotho, Lettland, Libanon, Liberia, Libyen, Liechtenstein, Litauen, Luxemburg, Madagaskar, Makedonien, Malawi, Mali, Malta, Mauretanien, Mauritius, Mexiko, Moçambique, Moldavien, Monaco, Mongoliet, Montenegro, Myanmar, Namibia, Nauru, Nederländerna, Nicaragua, Niger, Nigeria, Norge, Nya Zeeland, Oman, Panama, Paraguay, Peru, Polen, Portugal, Rumänien, Rwanda, Ryssland, Saint Kitts och Nevis, Saint Vincent och Grenadinerna, San Marino, São Tomé och Príncipe, Saudiarabien, Schweiz, Senegal, Serbien, Seychellerna, Sierra Leone, Slovakien, Slovenien, Spanien, Surinam, Swaziland, Sydafrika, Sydkorea, Syrien, Tadzjikistan, Tanzania, Tjeckien, Togo, Trinidad och Tobago, Tunisien, Turkiet, Turkmenistan, Tyskland, Ukraina, Ungern, Uruguay, Venezuela, Vitryssland, Zambia, Österrike och Östtimor.
Förordning (2017:8).

Bilaga 6

Länder som avses i 21 h §

(Förenta nationernas konvention den 31 oktober 2003 mot korruption)

Afghanistan, Albanien, Algeriet, Amerikas förenta stater, Angola, Antigua och Barbuda, Argentina, Armenien, Australien, Azerbajdzjan, Bahamas, Bahrain, Bangladesh, Belgien, Belize, Benin, Bhutan, Bolivia, Bosnien och Hercegovina, Botswana, Brasilien, Brunei, Bulgarien, Burkina Faso, Burundi, Centralafrikanska republiken, Chile, Colombia, Cooköarna, Costa Rica, Cypern, Danmark, Demokratiska republiken Kongo, Djibouti, Dominica, Dominikanska republiken, Ecuador, Egypten, El Salvador, Elfenbenskusten, Estland, Etiopien, Fiji, Filippinerna, Finland, Frankrike, Förenade Arabemiraten, Förenade kungariket, Gabon, Gambia, Georgien, Ghana, Grekland, Grenada, Guatemala, Guinea, Guinea-Bissau, Guyana, Haiti, Heliga Stolen, Honduras, Indien, Indonesien, Irak, Iran, Irland, Island, Israel, Italien, Jamaica, Jemen, Jordanien, Kambodja, Kamerun, Kanada, Kap Verde, Kazakstan, Kenya, Kina, Kirgizistan, Kiribati, Komorerna, Kongo, Kroatien, Kuba, Kuwait, Laos, Lesotho, Lettland, Libanon, Liberia, Libyen, Liechtenstein, Litauen, Luxemburg, Madagaskar, Makedonien, Malawi, Malaysia, Maldiverna, Mali, Malta, Marocko, Marshallöarna, Mauretanien, Mauritius, Mexiko, Mikronesien, Moçambique, Moldavien, Mongoliet, Montenegro, Myanmar, Namibia, Nauru, Nederländerna, Nepal, Nicaragua, Niger, Nigeria, Norge, Nya Zeeland, Oman, Pakistan, Palau, Palestina, Panama, Papua Nya Guinea, Paraguay, Peru, Polen, Portugal, Qatar, Rumänien, Rwanda, Ryssland, Saint Lucia, Salomonöarna, São Tomé och Príncipe, Saudiarabien, Schweiz, Senegal, Serbien, Seychellerna, Sierra Leone, Singapore, Slovakien, Slovenien, Spanien, Sri Lanka, Sudan, Swaziland, Sydafrika, Sydkorea, Sydsudan, Tadzjikistan, Tanzania, Thailand, Tjeckien, Togo, Trinidad och Tobago, Tunisien, Turkiet, Turkmenistan, Tuvalu, Tyskland, Uganda, Ukraina, Ungern, Uruguay, Uzbekistan, Vanuatu, Venezuela, Vietnam, Vitryssland, Zambia, Zimbabwe, Österrike och Östtimor. Förordning (2017:8).